

Teplý úsměv hřeje
celou zimu.

příslloví z Japonska

TESTOVACÍ
LYŽE

SKI SCHOOL
Kraličák

SKI SCHOOL
Kraličák

SKI SCHOOL
POINT

MÍSTO BRANÍ
KVALITY
LYŽAŘSKÉ
ŠKOLY A
INSTRUKTORŮ

elan
Always Good Times

Relax

3. února 2025 • ročník 2024 / 2025 • číslo 5

ZŠ Pětka, Vrchlického 22, Šumperk, petka[zavinac]5zssumperk.cz

P **P** **E** **T** **K** **A**
Školní časopis
pro žáky, rodiče a pedagogy

Modlitba pro Martu

„Modlitba pro Martu“ je píseň české zpěvačky Marty Kubišové z roku 1968, jejími autory jsou skladatel Jindřich Brabec a textař Petr Rada. Skladba původně vznikla pro televizní seriál *Píseň pro Rudolfa III.* a vzhledem k době jejího zveřejnění v době invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa se i díky nadčasovému textu stala symbolem českého odporu vůči okupaci. Píseň byla následně vydána také jako singl a v roce 1969 byla zařazena na debutové album Marty Kubišové *Songy a balady*. Roku 1989, po 19 letech zákazu činnosti a veřejného vystupování, který Kubišová dostala, byla „Modlitba pro Martu“ také jedním ze symbolů sametové revoluce.

Modlitba pro Martu

Ať mír dál zůstává s touto krajinou.

Zloba, závist, zášť, strach a svár, ty ať pominou,
ať už pominou.

Teď když tvá ztracená vláda věcí tvých zpět se
k tobě navrátí, lide, navrátí.

Z oblohy mrak zvolna odplová
a každý sklízí setbu svou,
modlitba má, ta ať promlouvá k srdcím, která
zloby čas nespálil jak květy mráz, jak mráz.

Ať mír dál zůstává s touto krajinou.

Zloba, závist, zášť, strach a svár, ty ať pominou,
ať už pominou.

Teď když tvá ztracená vláda věcí tvých zpět se
k tobě navrátí, lide, navrátí.

Obsah aktuálního čísla

Modlitba pro Martu	2
Úvodník	3
Žáci z Pětky v Německu	4
Hudební zážitek + soutěž!	5
Lyžařský den	6
Letošní ekotéma: doprava	7
Šetři jídlem	8
Šetři jídlem – S. Hejl, 4. A	10
Šetři jídlem – A. Fajtová, 4. A	11
Šetři jídlem – S. Kněžková, 3. A	12
Šetři jídlem – J. Pospíšil, 3. C	13
Lyžaček 1. a 2. tříd	14
Divadlo Slunečník	15
3. C v Muzejíčku	16
Degustace sýrů v ŠD	17
Tři králové v DD	18
Inaugurační projev Donalda Trumpa	19
Příspěvky do literární soutěže	23
P. Matis, 9. A	23
A. Tranová, 9. A	24
N. Kivoňová, 8. A	25
M. Zákravský, 9. B	25
A. Štefečková, 9. A	26
M. Málková, 8. A	27
Přišla nová kuchařka	28
Foto: T. Matas, 5. A	31
Fotosoutěž	32

Redakce:

Š. Fialová, P. Loyan, G. Lešingr,
F. Steiner, D. Wierba, L. Dudek,
A. Bernardová, M. Wierbová,
A. Bahina, K. Mižigarová,
K. Blažková, M. Macháč,
L. Bližňák, ChatGPT

Vážení čtenáři,

únor je měsícem, který mnohým připomíná, že i ty nejkratší dny mohou nést v sobě velký význam. Historie nám ukazuje, jak se lidé v minulosti dokázali těšit z každého prvního teplého slunečního paprsku, kdy se i v nejchladnější zimě zrodila naděje na jaro. Tento měsíc tak nese v sobě symboliku obnovy, očekávání a klidu před bouří nových začátků.

Současně s únorem začínáme i nové školní pololetí – čas, kdy se opět setkáváme, učíme a rozvíjíme své myšlenky. Je to doba, kdy každý z nás má příležitost načerpat novou energii a inspirovat se k dosažení osobních i společných cílů. Stejně jako únor nenabízí jen chlad, ale i potenciál pro proměnu, i my máme možnost zanechat za sebou staré nedokonalosti a otevřít se novým možnostem.

Nechť je tento únor pro nás obdobím zamyšlení se nad dlouhou končící zimou, která nás učí vážit si každého začátku, a zároveň ať je impulsem k odvaze a kreativě v nadcházejících týdnech. Přejme si, aby nám tento měsíc přinesl spoustu nových myšlenek, radosti z objevování a úspěchů jak ve škole, tak v osobním životě.

Krásný únor a hodně úspěchů do nového pololetí!

Redakční tým školního časopisu Pětka

Několik zajímavostí o únoru

1. Nejkratší měsíc roku – Únor je jediný měsíc, který se v různých letech mění v délce. Má obvykle 28 dní, ale jednou za čtyři roky, v přestupném roce, se protáhne na 29 dní. To znamená, že lidé narození 29. února slaví své skutečné narozeniny jen jednou za čtyři roky!

2. Kdybychom dodržovali starý římský kalendář, únor by neexistoval! Původně měl rok jen 10 měsíců a začínal březnem. Zima byla tak nudná, že ji ani nepočítali jako součást roku! Teprve král Numa Pompilius (okolo 713 př. n. l.) přidal leden a únor, aby to sedělo na lunární cyklus.

3. Únor začíná a končí stejným dnem v týdnu – To platí pro nepřestupné roky. Pokud únor začíná třeba ve středu, taky ve středu končí. Žádný jiný měsíc takhle nefunguje!

4. Symbol očisty a smrti – Název února pochází z latinského februare, což znamená očistit se. Římané měli v únoru očistné rituály, aby se připravili na nový rok (který tehdy začínal v březnu). Ale protože byl původně posledním měsícem roku, byl taky spojován se smrtí a pohřby. Dost morbidní, co?

5. Největší pravděpodobnost, že ti bude ukradeno auto – V USA se únor ukázal jako měsíc, kdy se krade nejvíc aut. Možná proto, že lidé nechávají běžet motor, když si jdou jen „rychle“ někam odskočit.

Žáci z Pětky v Německu

V rámci programu Erasmus+ se naše škola zúčastnila vzrušující výměnné cesty do Bobingenu, malého městečka v Německu.

Náš program začal srdečným přivítáním ve škole, kde jsme se setkali s žáky a pedagogy z dalších tří zemí - Francie, Portugalska a samozřejmě Německa. Toto mezinárodní setkání bylo skvělou příležitostí k výměně zkušeností, sdílení znalostí a navazování nových přátelství.

Během našeho pobytu jsme se zúčastnili bohatého programu, který zahrnoval prohlídku Bobingenu, včetně setkání se starostou města, a exkurzi do Mnichova, kde jsme se ocitli v magické atmosféře vánočních trhů, které nabídly typickou atmosféru a vánoční speciality. Pořádající škola pro nás také zorganizovala workshop v mnichovském zámku, který byl zaměřený na ekologickou udržitelnost a umožnil nahlédnout do historie lidského pokolení.

Ubytování bylo zajištěno v německých rodinách, které se s nadšením pustily do sdílení své kultury

s mezinárodními hosty. Celý pobyt byl naplánován s ohledem na ekologické principy a zahrnoval cestu vlakem do Prahy a následnou cestu do Augsburgu autobusem. Tato kombinace dopravy minimalizovala uhlíkovou stopu a pomohla účastníkům si uvědomit dopad cestování na životní prostředí.

Tato výměnná cesta byla neuvěřitelným zážitkem, který všem rozšířil obzory, zdokonalil jazykové dovednosti a zanechal nezapomenutelné vzpomínky. Mezinárodní projekt Erasmus+ dal příležitost poznat různé kultury, budovat mezinárodní přátelství a obohatit si vzdělávání o nové perspektivy.

Hudební zážitek! Čti a vyhraj!

Byl jsem pozván na Novoroční koncert. Vzal jsem s sebou nejmladší dceru, která je skvělá zpěvačka a hudebnice a maminku, jenž má moc ráda klasickou hudbu. Cyklus koncertů KLASIKA VIVA pro nás připravil nádherné setkání s filharmonii z Hradce Králové. Zazněly skladby a melodie, které mě naprosto uchvátily. Rozhodl jsem se Ti to, milý čtenáři, napsat a doporučit poslechnout si také někdy něco tak krásného a vzcného. Slyšeli jsme Legendy od Antonína Dvořáka, Jaro od Josefa Suka, Intermezzo od Richarda Strause, skladby od Karla Komzáka mladšího a další. Byl jsem doslova fascinován tím,

jak přesně a jednotně působila filharmonie HK pro taktovkou dirigenta Kaspara Zehndera. Hrál tam nespočet hudebních nástrojů a to mě přivedlo na další myšlenku a výzvu pro tebe, náš čtenáři. **VYHLAŠUJI SOUTĚŽ:** Napiš mi do 17.02.2025 do 17:02, jaké nástroje hrají v takové filharmonii HK. Ten kdo uvede nejvíce druhů hudebních nástrojů a bude nejbližší celkovému skutečnému počtu muzikantů tohoto hudebního tělesa, obdrží na žakovském parlamentu opravdu **VELKOU ČOKOLÁDU**. Své odpovědi piš zde: malek@5zssumperk.cz.

Mgr. Petr Málek

Lyžařský den 28. 1. - horský areál Kraličák

Letošní ekotéma naší školy je DOPRAVA

Je jasné, že cestovat nás baví. Cestovat do školy a do práce se prostě musí. Cestovat se dá s využitím vlastních sil (pěšky, na koloběžce, na kole, na bruslích) nebo s využitím motoru (auto, autobus, vlak). Každý si může vybrat. Potíž je v tom, že motorová doprava prostě znečišťuje ovzduší, je hlučná a nebezpečná pro chodce a cyklisty. Jak se tedy dopravují naše děti do školy?

Průzkum hotov!

Na otázky ekotému odpovídali rodiče v anketě na rodičovských schůzkách v září. Říkáte si: „V září? Vždyť teď je pololetí!“ Aspoň vidíte, že zpracovat odpovědi byla pro mladé ekotýmáky pěkná fuška. A to některé třídy anketu nevyplnily ;(. Některé informace jsme zjistili pátráním na vlastní pěst. Zkrátka máme výsledky – mrkněte na to:

Co je dobře?

- 7. B už podruhé uspořádala Den bez aut
- jídelna nakupuje od místních dodavatelů
- 19 lidí používá spolujízdu
- dopravní systém u školy je lepší
- máme stojany na koloběžky
- hodně lidí nejedí do školy autem (nebo jen výjimečně)

Co je špatně?

ulice před školou je stále někdy ucpaná

- někteří nechtějí vyzkoušet spolujízdu
- mražené výrobky se vozí do jídelny z Ostravy
- některé křižovatky v okolí školy jsou nebezpečné – mrkní na mapu

Možnosti

- vylepšit Den bez aut
- úschovna kol
- přidat stojany na kola a koloběžky
- stezky pro chodce
- stezky pro cyklisty

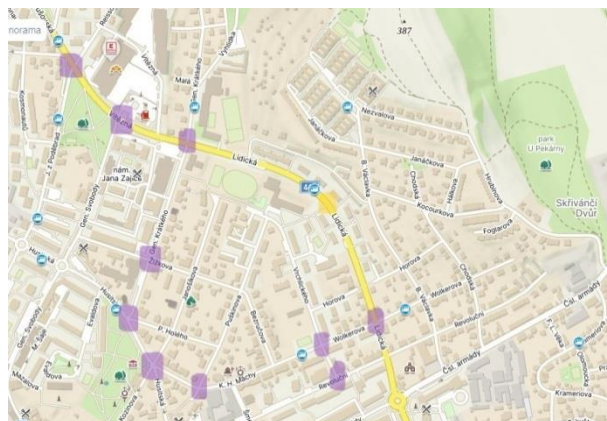
- parkovat dále od školy
- soutěž – týden chodit do školy pěšky
- spolujízda
- policejní posila

Hrozby

- rodiče se bojí o bezpečnost svých dětí

Máte-li nápad, jak povzbudit děti i dospělé k cestě do školy bez auta, napište nám. (prikrylova.gabriela@5zssumperk.cz) Budeme rádi.

Za ekotým Gabriela Příkrylová

Šetři jídlem

Ve školní jídelně proběhl zkušební samoobslužný výdej v rámci projektu Šetři jídlem. Děti měly možnost nabrat si na talíř porci, kterou sní a tím se zamezí plýtváním jídlem. Žáci celou akci pojali velmi zodpovědně, zbytků na talířích bylo minimum.

Sophia Hgj
4.A

Setři jídlem

Víme, že je důležitější brát si jen solité jídla, kolik skutečně sníme. Pomáháme tím nejen sobě, ale i naší planetě.

Okce na jídelně se mi líbila, protože jsem si mohla vybrat množství jídla které sním.

Na obědi byla sekana se stouhanými bramborami a halušky s usmým.

Jídlo mi moc nechutnalo, protože nemám solité jídla. Měsí mě, že nebyl žádný zákusok!!!

Odevzdala jsem práškový salát, protože jsem si vybrala malé množství jídla.

Co bych změnila na školní jídelně

V jídelně bych chtěla změnit to aby
varovaly třeba bratru jiná jídla např. Sushi.

Sushi

Naše jídelna

Školská jídelna ☺

Amelie Zajoncová 4.A.

Uvědomte si, že je důležitější brát si jiná jídla, kolik skutečně sníme. Pomůžeme si tím nejen sobě, ale i naší planetě.

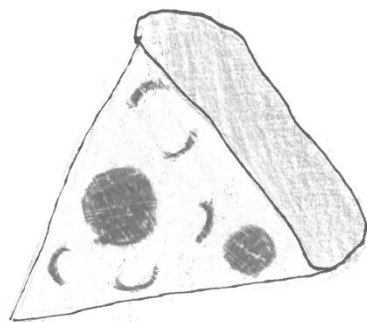
Co bych změnila ve školní jídelně

Změnila bych to, aby jídla na salát dávali krásněji, aby nás nikdy nepředbíhalo, aby byly častěji špagety.

Jídla by mohla být pestřejší.

Mohlo by to být jako v restauraci.

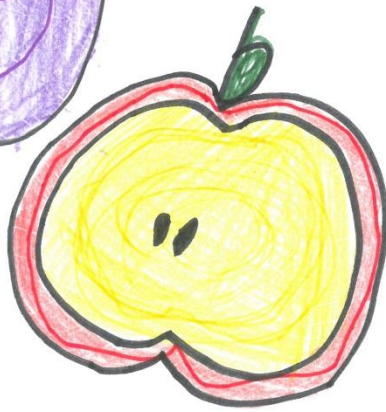
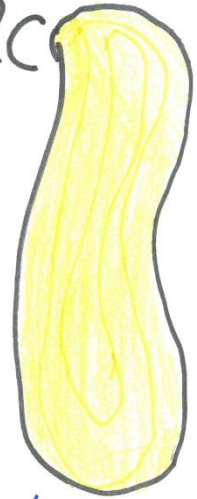
Přála bych si, aby nedávali pořád stejná jídla. Přála bych si, aby paní kuchařky nebyly smutnější proto že my děti, nedojídáme jídla.

Simča - Knežková 3.C
 Šetri jídlem

Víme, že je důležité brátsi jen tolik jídla, kolik skutečně sníme.

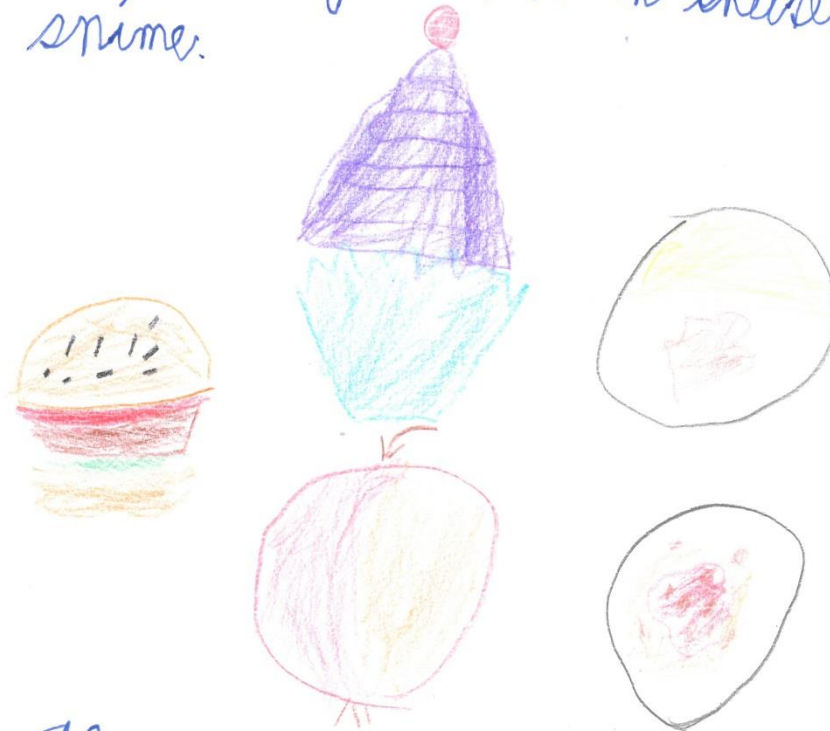
Jídlo bych změnila tak, že by to mohlo být hezky nardané. A taky, že nebude 1 a 2 ale jenom 1. Ale, rádímí, že dělají Krupicovou kaši. Oběmi chutnal, protože byla sekaná a štouchané brambory. Odnesla sem prázdný talíř.

H9 NZA 3C
POSPÍŠIL

Š E T Ť I J I D L E
E M Y O A

Víme že je důležité brát si jen tolik jídla, kolik skutečně sníme.

Akce v jídelně se mi líbila
jídlo chutnalo
Odvysdal jsem krásný salát
Co bych změnil ve školní jídelně
nic ☆☆☆☆☆

Lyžaček 1. a 2. tříd

Divadlo Slunečník na ZŠ Sluneční

Naši žáci zhlédli na ZŠ Sluneční divadelní představení

3. C v Muzejíčku – Jak vznikl svět

Degustace sýrů ve školní družině

Tři králové

6. ledna se slaví svátek Tří králů. Byli to mudrci z Východu, kteří navštívili Ježíše krátce po jeho narození v Betlémě a přinesli mu dary. Při této příležitosti žáci 4. C a 2 děvčata ze 3. C zavítali do Domova důchodců v Šumperku, kde vystoupili s hudebním představením „My tři králové jdeme k vám“. Odměnou za vystoupení jim byl velký potlesk. Děti darovaly seniorům dárky z keramické dílny Jitky Skálové. Také všem popřály pevné zdraví a štěstí do nového roku 2025.

Inaugurační projev Donalda Trumpa

Někteří návrat Donalda Trumpa do Bílého domu vítají, jiní se ho naopak děsí. Jeho inaugurační projev byl velmi rázný a zatřásl celosvětovým děním a bude ho značně ovlivňovat i nadále. Přinášíme ho v plném znění, protože je dobré vědět, kam bude v příštích letech USA směřovat. Slova amerického prezidenta budí mnohé vášně, už ho komentovali mnozí a vnucovali nám svůj názor na to, co chtěl vlastně pan Trump říci.

Nejlepší je udělat si názor svůj. Podrobme text našemu kritickému čtení, utvořme si své mínění, a můžeme se také zamyslet, co by měla dělat EU, Česká republika i my samotní, abychom byli dobře připraveni na radikální změny, které přicházejí. Trumpova řeč v nás může vzbudit mnohé otázky, na které bychom měli poctivě hledat pravdivé odpovědi.

Inaugurační projev

Zlatý věk Ameriky začíná právě teď. Navrátíme Americe znovu vážnost. Jednoduše Amerika bude na prvním místě. Naše suverenita bude obnovena, naše bezpečnost bude obnovena a spravedlnost bude navracena. A to, co se stalo s ministerstvem spravedlnosti, to, jak bylo vychýleno a zneužito, bude napraveno. Naší hlavní prioritou bude vytvořit národ, který je hrdý, který prosperuje a který je svobodný. Amerika bude brzo větší, silnější a daleko výjimečnější než kdykoliv předtím.

Ostrá kritika předchozí vlády

A navrátím prezidentskému úřadu důstojnost. Máme zde krizi důvěry ve vládu. Vláda zneužívala

důvěru svých občanů a zanechala tuto zemi v zoufalství. Máme tady vládu, která není schopná zvládnout krize doma a zabředává do krizí na celém světě.

A zatímco nemůže pomoci běžným občanům, tak zde nechává přebývat cizince, kteří tady nemají co dělat. Máme zde vládu, která financuje ochranu cizích hranic, ale nefinancuje ochranu naší vlastní hranice a našich vlastních lidí.

A máme zde lidi v Severní Karolíně, kteří byli velmi zanedbáni a v dalších státech, kde pořád trpí následky hurikánu a teď v Los Angeles, kde stále ještě hoří obrovské požáry. Tento požár postihl mnoho lidí, dokonce i lidi, kteří sedí tady a nemají už domov, a to přece nemůžeme připustit. Nikdo s tím není schopen nic udělat, to musíme změnit.

Máme zde zdravotnictví, které není schopné reagovat na krize, ačkoliv na něj vynakládáme větší prostředky než kdekoli jinde, máme zde školství, které učí děti o sobě pochybovat, pochybovat o své zemi, a to všechno se změní, změní se to ode dneška, změní se to velmi rychle.

Můj mandát je mandátem ke změně

Moje zvolení je mandát, abychom naprosto zvrátili tu zradu, mnoho těch zrad, ke kterým došlo, abychom lidem navrátili víru, bohatství, demokracii a také svobodu. Od této chvíle americký úpadek končí. Naše svobody a náš skvělý osud již nám nebude odpírán a obnovíme kompetenci a loajlnost naší vlády.

V posledních osmi letech jste o mně pochybovali. A více než o kterémkoliv jiném. A rozhodně to nebyla snadná cesta. Byly zde lidé, kteří se mi snažili zabránit, omezit mé svobody, pokusili se dokonce zbavit mě života. V krásné Pensylvánii mě zranila kulka atentátníka, ale myslím, až jsem si jistý, že můj život byl zachráněn z určitého důvodu. Bůh mě zachránil, abych obnovil velikost Ameriky.

A každý den naší vlády, vlády amerických patriotů, budeme pracovat, abychom vyřešili se ctí a se silou jakoukoliv krizi. Navrátíme prosperitu všem občanům jakékoliv barvy pleti a vyznání.

A uvědomte si, že 20. ledna 2025 je dnem osvobození.

Já doufám, že ty prezidentské volby budou uznány za nejvýznamnější v naší historii. Národ se sjednocuje pod vedením našeho programu. Přidávají se k nám mladí, staří, ženy, Hispánci, Američané asijského původu a také jsme vyhráli ve všech sedmi nerozhodnutých státech a získali jsme většinu hlasů.

Co se týče hispánských komunit a Afroameričanů, chtěl bych vám poděkovat za tu důvěru, kterou jste mi dali. A já na to nezapomenu, já jsem slyšel vaše hlasy, těším se na spolupráci v následujících letech. Dnes je den Martina Luthera Kinga a na jeho počest se budeme společně snažit, aby se jeho sen stal realitou, aby se jeho sen uskutečnil.

Jednota se nyní vrací do Ameriky stejně jako důvěra a hrdost, které stoupají, tak jako nikdy předtím. Ve všem, co budeme dělat, bude moje vláda inspirována právě tou touhou po úspěchu. Budeme neúnavní, nezapomeneme na svou zemi, na Ústavu a nezapomeneme na našeho Boha.

První exekutivní příkazy: nouzový stav na jižní hranici a v energetice

Dnes podepíšu celou řadu historických výkonných rozkazů a zahájíme naprostou obnovu Ameriky a revoluci zdravého rozumu, protože o ten jde, o zdravý rozum. V první řadě chci vyhlásit stav nouze na jižní hranici. Všechny nelegální vstupy budou okamžitě zastaveny a též miliony, miliony zločinců. Všichni zatčení se vrátí na místa, odkud přišli. Znovu nastolíme, že musí zůstat v Mexiku. Skončíme s tou praxí, že je chytíme a zase pustíme. Pošlu vojáky na jižní hranici, aby bránili této pohromně, této invazi do naší země.

A na základě těchto příkazů, které jsem podepsal, se samozřejmě drogové kartely stanou zahraničními teroristickými organizacemi. Naše orgány budou bránit všem zahraničním gangům a sítím, které přinášejí devastující zločinnost do našich měst, do center našich měst. A jako vrchní velitel mám zodpovědnost, musím hájit zemi před hrozbami a invazemi. A právě to učiním. Uděláme to na úrovni, jakou ještě nikdo neviděl.

Budeme také snižovat ceny a inflaci. Inflační krizi způsobily velké výdaje a zvýšení cen energie. A proto právě dnes vyhlásím také stav nouze

v energetice a budeme těžit, zahájíme nové vrty, vážení. Amerika bude opět výrobní zemí a máme to, co jiné země, nemají. Máme nejvíce ropy a zemního plynu, více než jiné země a využijeme je, využijeme je. Snížíme ceny. A strategické rezervy opět stoupnou. Navýšíme je na maximum, budeme exportovat americkou energii po celém světě.

Konec Green Dealu

Budeme opět bohatou zemí a toto tekuté zlato, které máme pod nohama, nám s tím pomůže. A s tím, co teď učiním, skončíme Green Deal, zachráníme automobilový průmysl a zachováme tak můj slib dělníkům automobilek.

Jinými slovy, budete si moci kupovat automobily, jaké si vyberete. Budeme opět dělat automobily a bude to lepší než kdykoli předtím. Děkujeme automobilovým dělníkům za to, že volili, že nám věřili. To je úžasné. A já okamžitě začnu přeměnou sociálního systému, abych pomohl americkým dělníkům a jejich rodinám.

Místo abychom zdanili své občany, a na jejich úkor prospívali jiným, zdaníme zahraniční země, abychom obohatili naše pracující. A právě kvůli tomu jsme vytvořili zvláštní daňový úřad, také celní úřad a všechny tyto zisky, budou to obrovské částky, které vytvoříme pro naše občany od našeho ministerstva financí, ze zahraničních zdrojů a americký sen se opět vrátí, bude vzkvétat. Vytváříme důvěru výkonné federální vlády a moje administrativa vytvoří úplně nové oddělení pro efektivitu vlády.

Jen dvě pohlaví: muži a ženy

Stop genderismu a pozitivní rasové diskriminaci

Po letech a letech neústavních pokusů omezit svobodu vyjadřování, také zastavím veškerou cenzuru a obnovím svobodu vyjadřování ve Spojených státech. Už nikdy moc státu nebude moci být zneužitá k tomu, aby byly pro nás sledování političtí oponenti, a že o tom něco vím. Nedovolíme to, nikdy k tomu nedojde. Pod mým vedením obnovíme nestrannou spravedlnost zaručenou ústavou.

A navrátíme právo a pořádek zpět do našich měst. Tento týden také ukončím politiku sociálního inženýrství v oblasti rasy a genderu ve všech oblastech veřejného života. Vytvoříme společnost, která je založená pouze na hodnotách a je barvoslepá. Od dnešního dne bude oficiální politikou naší vlády, že existují pouze dva gendery, dvě pohlaví, muži a ženy.

Tento týden zařídím to, aby se všichni členové ozbrojených složek, kteří byli vyloučeni z důvodu protestování proti očkování proti covidu, aby byli přijati zpět. Aby nebyli vystavováni dalším experimentům a dalším politikám, to všechno skončí. Naše ozbrojené složky se budou moci zaměřit na svůj hlavní cíl, a to je obrana před nepřáteli Ameriky. Podobně jako v roce 2017 vytvoříme nejsilnější ozbrojené síly na světě

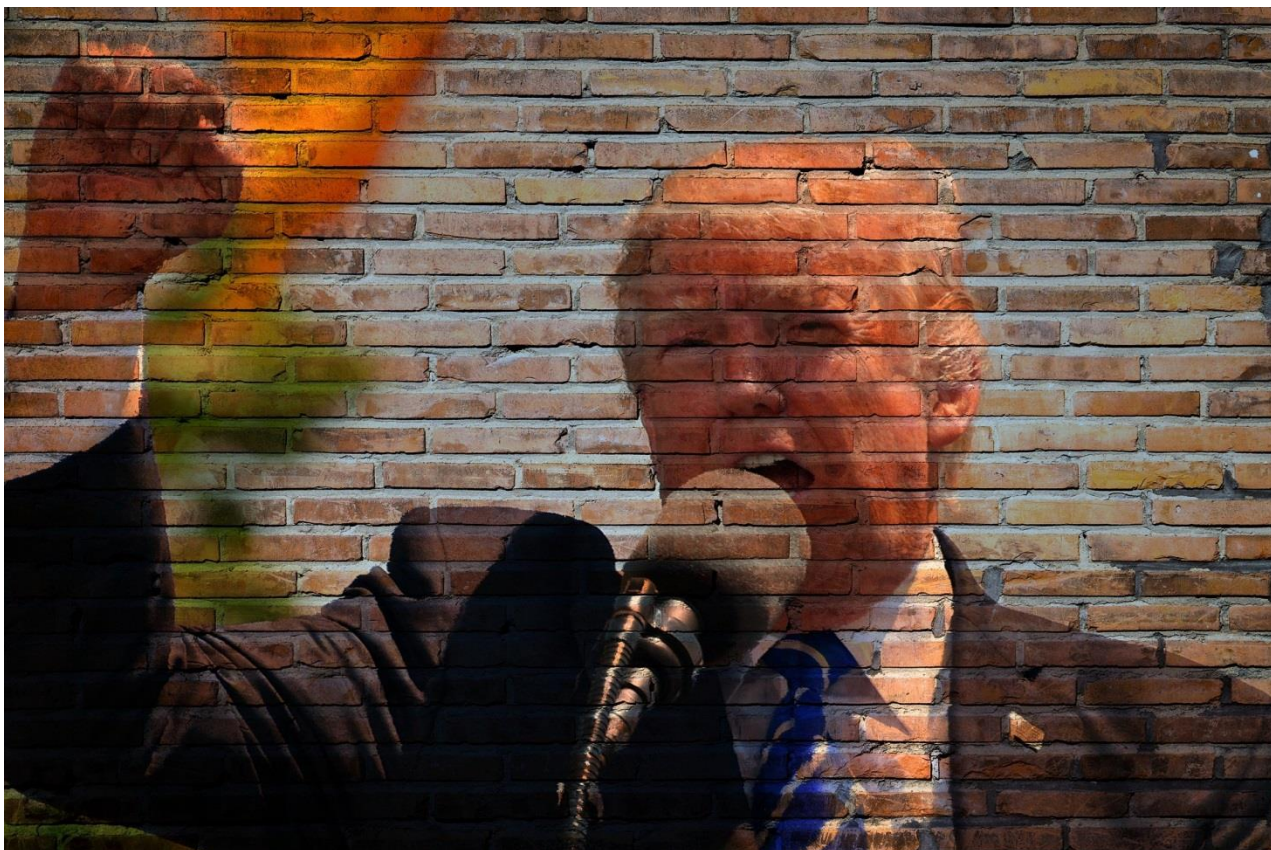
a budeme to poměřovat nejenom vyhranými bitvami, ale také ukončenými válkami a hlavně válkami, do kterých se nikdy nezapojíme.

Prezident mírotvorce a američtí astronauti na Marsu

A mým odkazem, na který budu hrdý, bude to, že budu sjednotitel a mírotvorce. Již den předtím, než jsem nastoupil do úřadu, se začaly vracet rukojmí na Blízkém východě ke svým rodinám. Dostaneme zpět své místo jako nejrespektovanější stát na světě, budeme všechny inspirovat, všichni nás budou obdivovat a za krátkou dobu budeme měnit název Mexického zálivu na Americký záliv.

A obnovíme i jméno, obnovíme také další názvy a další jména, Mount McKinley bude opět Mount McKinley. Tento prezident obohatil naši zemi díky svému talentu, byl to přirozený obchodník jako Teddy Roosevelt. Od něj dostal ty peníze, za které potom byl vystavěn Panamský kanál, který byl hloupě navrácen. Spojené státy na tento projekt vynaložili více peněz než kdokoliv jiný a ztratili mnoho životů a tento dárek neměl nikdy být učiněn.

Přísliby Panamy byly porušeny a duch té smlouvy byl porušen. Naše lodě nemají spravedlivý přístup,

a to se týká i našeho námořnictva. A kromě toho, Čína provozuje panamský průplav. Dali jsme ho Panamě, ne Číně a vezmeme si ho zpátky.

Kromě toho mé poselství k Američanům je, že nadešel čas opět jednat odvážně, protože jsme největší civilizace v historii a pozvedneme se do nových výšin, k novým úspěchům a nebudeme zase strašeni, ukončíme největší epidemii, zachráníme naše děti, které budou zdravé a budeme opět rostoucím národem, který zvyšuje své bohatství a své území a směřuje k skvělým zítřkům, a budeme směřovat ke hvězdám, kam vyšleme naše astronauty, aby na Marsu pozdvihli americký prapor.

Amerika musí mít ambice

Ambice to je produkt velké země a naše země je nyní ambicióznější než ostatní země. Žádná taková jiná země neexistuje. Američané jsou dobyvatelé, průkopníci, experimentátoři a ten duch dobývání hranic je zapsán v našem srdci. A všechny další dobrodružství vycházejí z našich duší.

Naši předci vytvořili kolonie na pokraji kontinentu a vytvořili z tohoto kontinentu nejužasnější zemi na světě. Nikdo není jako my. Američané tisíce mil kráčeli divokou zemí, divočinou přes pouště, hory. Čelili nevýslovným nebezpečnostem. A pak byli osvobozeni otroci před tyranii.

Pak přišla elektřina, byl rozštěpen atom a pak lidské znalosti byly vloženy do dlaně lidské ruky. A jestliže my spolupracujeme, není nic, co bychom nedokázali. Není sen, kterého bychom nedosáhli. Mnozí si mysleli, že je nemožné, abych já se takto politicky vrátil. Ale jak vidíte, jsem tady, protože americký lid promluvil.

Stojím zde nyní před vámi jako důkaz, že nesmíte nikdy věřit, že něco je nemožné. V Americe nemožné je to, co dokážeme nejlépe. Od New Yorku po Los Angeles, od Philadelphie po Phoenix, od Chicaga po Miami, od Houstonu až sem po Washington. Washington, naše země, byla vytvořena generacemi vlastenců, kteří dali vše, co měli, za naše práva, za naši svobodu.

Byli to farmáři, vojáci, kovbojové, dělníci, oceláři, horníci, policisté, průkopníci, kteří se dali na pochod a žádná překážka neporazila jejich ducha, jejich hrdost. Postavili železnice, vybudovali mrakodrapy, obrovské dálnice, vyhráli dvě světové

války, porazili fašismus i komunismus a triumfovali nad každou výzvou, se kterou se střetli.

Po tom všem, co jsme spolu prožili, jsme nyní na pokraji čtyř největších let v americké historii. S vaší pomocí obnovíme tento americký příslib a znovu vybudujeme zemi, kterou tolik milujeme. Jsme jeden lid, jedna rodina, jeden úžasný národ. A každý, kdo má sny pro své dítě, každé dítě, které sní o své budoucnosti, vám říkám, že jsem s vámi, budu za vás bojovat. Za vás také zvítězím. Zvítězíme jako nikdy předtím. V posledních letech naše země velmi trpěla, ale my ji postavíme na nohy. Bude opět větší než kdy předtím.

Budeme zemí, jakou nikdo nemá, plnou soucitu a odvahy, výjimečnosti. Zastavíme války a ducha jednoty přineseme do světa, který je násilný, rozervaný, nepředvídatelný. Amerika bude opět uctívána, obdivována a bez ohledu na vyznání. Bude obdivována lidmi dobré vůle, budeme prosperovat, budeme hrdí, budeme silní a vyhrájeme jako nikdy předtím. Nebudeme nikdy dobytí, nebudeme zastrašeni, nenecháme se zlomit a také neselžeme. Amerika je svobodná, svrchovaná, nezávislá země. Budeme stateční, budeme žít hrdě, budeme odvážně snít a nic se nám nepostaví do cesty, protože jsme Američané, budoucnost je naše a náš zlatý věk právě začal. Děkuji vám, Bůh žehnej Americe!

Příspěvky do soutěže Město čte knihu

Čud není normální město

Pavel Matis, 9. A

V městečku Čud, kde se zdálo, že nic nedává smysl, se každý den odehrávaly podivné věci. Lidé zde žili v domech, které se neustále měnily. Jednou byly z cihel, jindy z papíru nebo dokonce z cukru. Ulice se klikatily jako hadi a nikdy nevedly tam, kam by člověk očekával.

Hlavní postavou našeho příběhu je mladá žena jménem Klára. Dívka byla jediná, kdo se do města přistěhoval a jen ona si uvědomovala, že Čud není normální město. Ostatní obyvatelé byli na podivnosti zvyklí a považovali je za běžné. Klára se každý den snažila najít způsob, jak vrátit město do původního stavu, ale její snahy byly marné.

Jednoho dne Klára objevila starou knihu v zapomenuté a zaprášené knihovně. Kniha popisovala legendu o tajemném artefaktu, který měl moc vrátit městu jeho původní podobu. Také se tam psalo, že to má svá rizika, ale už se tam nepsalo jaká. Klára se nakonec rozhodla, že artefakt najde, a vydala se na cestu plnou překážek a nebezpečí.

Cesta ji vedla do temných lesů, přes bublající

bažiny až do opuštěných ruin. Po mnoha dnech hledání konečně našla artefakt – starý a místy trochu zrezivělý kompas. Po jejím návratu do Čudu se město začalo postupně měnit. Domy se ustálily, ulice se narovnaly a vše se zdálo být normální.

Ale něco bylo špatně. Obyvatelé města začali ztrácet své vzpomínky a stávali se z nich prázdné bytosti bez emocí, bez osobnosti, bez touhy po přátelství. Klára si uvědomila, že cena za návrat k normálu byla příliš vysoká. Rozhodla se vrátit kompas na své místo a nechat město takové, jaké bylo před donesením artefaktu.

Odnesla kompas zpět a město se opět změnilo do své podivné a bláznivé podoby. Ale tentokrát si Klára uvědomila, že právě v těchto bláznivých podivnostech je krása a jedinečnost Čudu. Přijala město takové, jaké bylo, a začala si vážit jeho zvláštností.

Zanedlouho Klára objevila další tajemství. V podzemí města našla starý deník, který patřil zakladateli Čudu. Deník odhaloval, že město bylo kdysi experimentem, který měl zkoumat hranice lidského vnímání a reality. Zakladatelé města chtěli vytvořit místo, kde by lidé mohli zažít neuvěřitelné věci a objevovat své nové možnosti.

Klára se rozhodla, že bude pokračovat v tomto

odkazu. Začala organizovat setkání, kde obyvatelé města mohli sdílet své zážitky a objevovat nové způsoby, jak vnímat svět. Čud se stal místem, kde se lidé učili přijímat a milovat neznámé a nepochopitelné.

A tak městečko Čud zůstalo místem, kde nic nedává smysl, ale kde každý den přináší nové a nečekané zážitky. Klára se stala jeho ochránkyní a průvodkyní, pomáhající ostatním najít krásu v chaosu.

Ztracená motivace

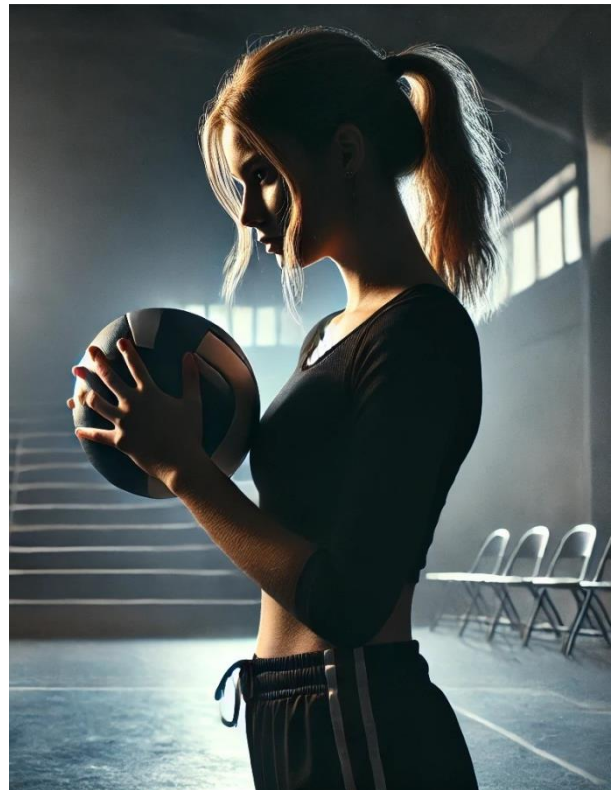
Anna Tranová, 9. A

Když jsem poprvé přišla na volejbalový trénink, byla jsem plná nadšení. Pamatuji si, jak jsem cítila, že jsem našla své místo, svůj sport, něco, co mi dává křídla. Ten pocit, když jsem trefila míč přesně tak, jak jsem chtěla, když jsem zablokovala útok soupeře nebo poslala podání, které nikdo nečekal, to všechno bylo neuvěřitelně naplňující. Byla jsem do toho úplně ponořená, volejbal byl pro mě vším. Milovala jsem ho a nikdy jsem si nemyslela, že by se to mohlo změnit.

Jenže teď, když stojím na hřišti, cítím jen prázdno. Jsem tam fyzicky, ale duši jsem někde úplně jinde. Každý úder do míče, každý skok, každé podání jsou jen mechanické pohyby bez nadšení, bez emocí. Láska k volejbalu, která mě kdysi naplňovala a dávala mi energii, je pryč, zmizela. Ztratila jsem ji někde po cestě, ani nevím kde. A s ní se vytratila i motivace pokračovat.

Možná to začalo nenápadně. Každý z nás má někdy špatné dny, kdy se nic nedaří, kdy všechno padá z ruky. Jenže u mě se tyhle dny začaly množit. Z tréninku, na který jsem se těšila, se stala povinnost, kterou jsem musela splnit. Zápasy, které mě dřív naplňovaly adrenalinem, mě teď nechávaly chladnou. Porážky bolely víc než dřív, ale ani vítězství už nedokázala rozprouřit tu vášň, kterou jsem kdysi cítila.

Začala jsem hledat důvody, proč to všechno najednou ztrácí smysl. Možná jsem si toho na sebe naložila moc, možná jsem příliš tlačila na pilu. Chtěla jsem být nejlepší, chtěla jsem dokázat, že na

to mám, že jsem dost dobrá. Jenže někde mezi všemi těmi tréninky, zápasy a soutěžemi jsem ztratila to, co mě k volejbalu přivedlo na začátku - radost.

Byla jsem tak zaměřená na výsledky, na to abych nezklamala sebe, trenéry, spoluhráčky, že jsem úplně zapomněla, proč jsem s volejbalem začala. Z té holky, která hrála, protože ji to bavilo, se stal stroj, který musel podávat výkony. A teď, když ta vnitřní síla zmizela, cítím se prázdná a vyčerpaná.

Vím, že bych měla bojovat, najít znovu to, co jsem ztratila. Ale nevím jak. Každý trénink je teď pro mě boj s vlastními myšlenkami. Snažím se si vzpomenout, jaké to bylo, když mě každý pohyb naplňoval energií. Ale ta energie už tam není. Snažím se hledat tu ztracenou motivaci

Co je v Čudu

Noemi Kivoňová, 8. A

Když jsem byla ještě malá,
s rodinou do lesa jsem chodívala.
Krásnou chalupu jsme měli,
dveře od ní byly vždy otevřeny.

Od rána až do večera,
volno jsem tam pořád měla.
Večer u ohně jsme zpívali
a taky buřty opékali.

Jednoho dne se ale stalo,
tak jak to nikdy nevypadalo.
Celá chalupa spadla nám,
jen vzpomínky zanechala tam.

Voda vtekla nám až do chalupy,
a na nás je, abychom to dali do kupy.
Chalupu zpátky zase chceme,
abychom opět řekli: Mami, kdy pojedeme?

k volejbalu, ale čím víc se snažím, tím vzdálenější se mi zdá.

Možná potřebuju pauzu. Možná musím najít jinou cestu, jak se k volejbalu vrátit. Nebo možná musím přijmout, že ta vášeň, která mě dřív poháněla, je pryč navždy. Je to příšerná představa ztratit něco, co bylo tak velkou součástí mého života. Ale možná je to přirozené. Možná se věci mění a já se musím naučit to přijmout.

Teď už jen doufám, že jednou najdu tu jiskru, která se mi ztratila. Ať už při volejbalu nebo někde jinde. Protože bez ní je to všechno jen prázdné a já nechci žít jen napůl. Ale zatím se musím smířit s tím, že moje motivace a láska k volejbalu je v čudu.

V čudu

Marek Zákravský, 9. B

Jaké to je asi v čudu?
Nemají tam velkou nudu?
Jaké to tam asi je?
Jak se jim tam žije?

Je tam vše z našeho světa.
Je to země prokletá.
Také plná bordelů.
Potopena v šeru.

Co se v našem světě ztratí,
objeví se v říši čudu.
Po chvíli se zase vrátí.
Takhle to ale ne vždy platí.

Je tam totiž obluda,
která je ohyzdného těla.
Požírá odpadky,
vypadá jak z pohádky.

Sežere, co má v cestě,
je jako popeláři v městě.
Věci, co jí uniknou,
zpět do našeho světa proniknou.

Stanice v Čudu

Amálie Štefečková, 9. A

Jednoho podzimního rána se Honza probudil s pocitem, že dnešní den bude zvláštní. Rychle posnídal a vyrazil do práce. Když procházel kolem nádraží, jeho pohled upoutala malá tabulka, na které stálo: „Zvláštní jízda. Neznámý cíl.“ Překvapeně se zastavil a přemýšlel, co to asi znamená. Rozhodl se, že to zjistí. Koneckonců, proč ne? V práci si mohl vzít volno a podzimní ráno vonělo dobrodružstvím. Honza si koupil lístek a nastoupil do vlaku, který byl téměř prázdný. Vlak se rozjel a krajina za okny se začala měnit. Zpočátku se mu to zdálo jako běžná cesta, ale po hodině jízdy mu došlo, že nemá nejmenší tušení, kam jede. Navíc všechny orientační značky a cedule za okny zmizely a ve vlaku už nebyl vůbec nikdo. Vypadalo to, jako by vjel do neznámého světa. Vlak zastavil u malého nádraží, které neznal. Okolí bylo podivně tiché a prázdné. Vystoupil a šel se porozhlédnout. Město vypadalo opuštěné, nikde ani živáčka. Všechny domy byly zamčené, na ulicích žádná auta, prostě nikdo. Honza měl zvláštní pocit, že se ocitl někde, kde vůbec nemá být. Když si chtěl vyhledat, kde vlastně je, mobil ukazoval jen „bez signálu“. Přepadla ho panika. Vrátil se zpět na nádraží a vlak

byl pryč. Na budově byla umístěna velká cedule, které si Honza předtím nevšiml. Stál na něm nápis „Čud“.

„Jsem v Čudu,“ řekl si Honza. Ta slova mu rezonovala v hlavě, ale smysl toho se ztrácel. Když se rozhlédl po prázdném nádraží, přepadl ho zvláštní pocit strachu. Všechno bylo tiché, bez pohybu, jen občasné poryv větru nafoukal spadané listy na nástupiště.

Honza znovu začal procházet městem, hledal jakoukoliv známku života, ale nikdo se neukázal. Zvláštní bylo, že město vypadalo, jako by bylo opuštěné teprve nedávno. Na stolech v kavárně zůstaly nedopité šálky kávy, výlohy obchodů byly stále vyzdobené. Bylo to, jako by lidé prostě zmizeli v jedné vteřině. Čas se vlekl, slunce se pomalu chýlilo k západu, a Honza začínal mít vážné obavy. Přece tu nemůže zůstat navždy! Vzpomněl si na starou legendu, kterou kdysi slyšel – o ztracených městech, která zmizí ze světa i z map a existují jen pro ty, kteří se do nich dostanou náhodou. Taková města jsou prý pasti, ze kterých není úniku, pokud člověk nepřijde na tajemství jejich zmizení.

Honza zoufale a odevzdaně bloumal jednou z úzkých uliček, když zahlédl v dálce světlo. Rozběhl se tím směrem a zjistil, že světlo vychází z malé hospůdky. Nad vchodem se houpala stará cedule s nápisem „Poslední naděje“. Honza se

odhodlaně vydal dovnitř. Tam za stolem seděl starý muž. „Ty ses ztratil,“ řekl beze slova přivítání. „Ale tohle místo tě nenechá jít, dokud nepochopíš, co znamená být v čudu.“

Honza si sedl k němu a začal naslouchat. Stařec mu nalil sklenku něčeho silného a upřel na něj pronikavé oči. „Tohle místo,“ začal pomalu, „je odrazem tvého vnitřního světa. Jsi v čudu nejen tady, ale i v sobě. Ztratil jsi směr, a dokud nenajdeš odpovědi, které hledáš, zůstaneš uvězněný. Honza nechápal. „Ale co mám dělat? Jak se odtud dostanu?“ Stařec se jen usmál a odpověděl: „Odpověď nosíš v sobě. Nejde o to, kam jsi dojel, ale proč jsi nastoupil. Co jsi hledal, když ses vydal na tuhle cestu?“ Honza začal přemýšlet. Cítil, že to nebylo jen o náhodném dobrodružství. Celé týdny měl pocit prázdnoty, ztratil radost z věcí, které ho dříve naplňovaly. Nevěděl, kam směřuje – a tahle podivná cesta to jen zesílila. Stařec vstal a ukázal směrem ke dveřím. „Jakmile si odpovíš na otázky, které tě sem přivedly, budeš volný.“ Honza se zamyslel. Chápal, že tahle cesta nebyla o útěku z každodenní rutiny, ale o útěku před sebou samým. Najednou věděl, co musí udělat. Přestat se skrývat před problémy, postavit se jim čelem a převzít kontrolu nad svým životem. Když otevřel dveře hospody, místo temné uličky před ním stála známá ulice jeho rodného města. Všechno bylo zase na svém místě. Město žilo

a dýchalo, jako by se nic nestalo. Honza se otočil, a hospoda zmizela. S úsměvem na tváři vykročil vpřed. Už nebyl v čudu – našel cestu zpět k sobě.

Co je v čudu

Marie Málková, 8. A

Představte si, že se vám něco ztratí
a jen tak se vám to už nevrátí.
Ztratí se vám důležitá věc
a pro vás je to úplný konec.

Nedávno se mi to stalo
a v hlavě mi to do teď zůstalo.
Ztratila se celá ves,
neštek po ní ani pes.

Velká voda přišla do vsi,
už to nikdy nebude, jak kdysi.
Voda vzala všechny domy,
i schované miliony.

Teď už vylitá je i řeka,
teče k nám, i do daleka.
Snad slunce nad námi brzy vysvitne
a nebe déšť poté odmítne.

Zaručené informace o stavu našeho školství

Základní škola Koule

Přišla nová kuchařka

V základní škole na okraji malého moravského města se den co den opakovala stejná scéna. Mnoho žáků ve školní jídelně vracelo nedojedené obědy, tvářilo se otráveně a reptalo, že jim jídlo nechutná. Co už se ředitel Drtil a vedoucí školní jídelny natrápili přemýšlením nad nápravou tohoto neutěšeného stavu! Vyzkoušeli různé změny a inovativní postupy, ale nic se nezlepšovalo.

Jednoho dne seděl znovu ředitel školy Drtil ve své kanceláři s vedoucí jídelny, paní Moučkovou, a zoufale hledali řešení.

„Navýšení financí na bohatší suroviny pro školní jídlo opět ministerstvo smetlo ze stolu,“ prohlásil smutně ředitel, „a o platech kuchařek je na ministerstvu přísně zakázáno mluvit.“

„Co kdybychom podávali jen chleba s máslem? To je levné a snad to snědí,“ navrhla paní Moučková.

„To je absurdní! Rodiče by nás ukamenovali,“

povzdychl si ředitel.

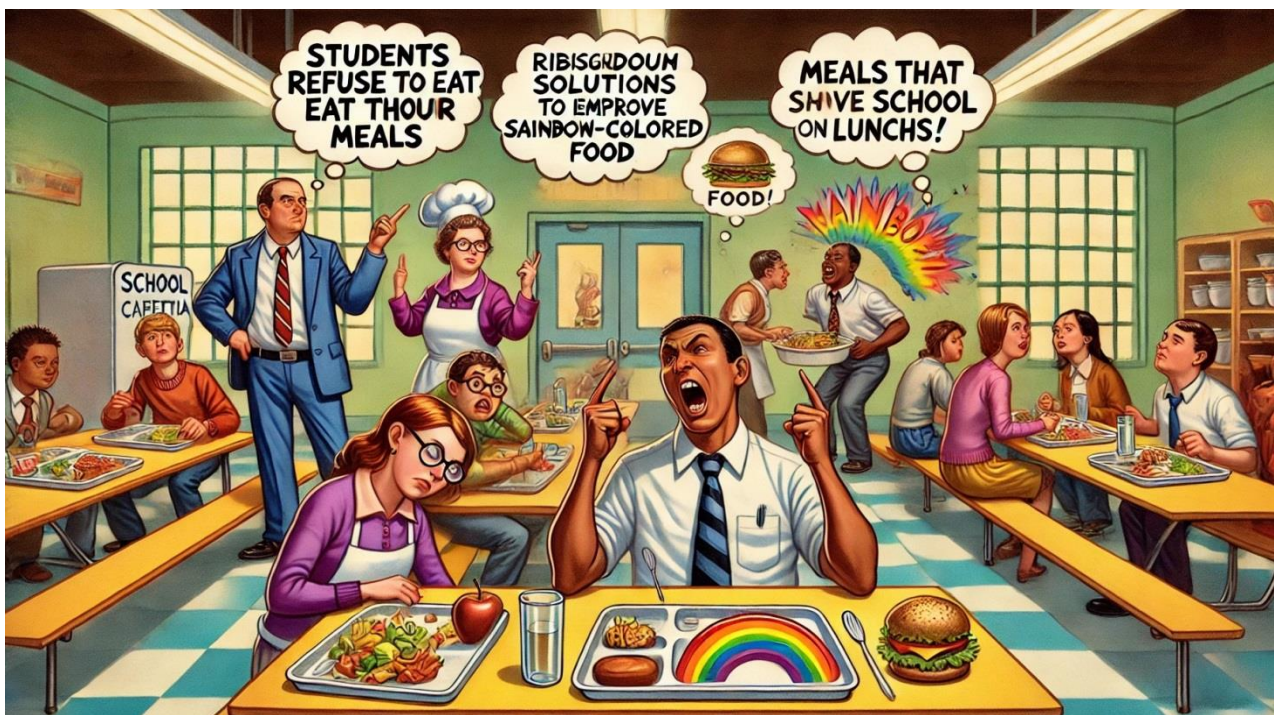
„Možná bychom mohli obědy barvit potravinářským barvivem. Podávali bychom třeba modré brambory a zelené maso,“ nevzdávala se paní vedoucí.

„To by bylo spíš strašidelné než lákavé,“ odpověděl ředitel a pokrčil rameny.

Vypadalo to beznadějně.

Najednou zazvonil telefon. Volal ředitel školy ze sousedního města. „Nazdar, Karle. Slyšel jsem o tvém problému s jídlem a mám pro tebe řešení. Posílám ti skvělou kuchařku, je to hotový zázrak! Raduj se, Karle, vše se v dobré obrátí. A dlužíš mi za to láhev koňaku.“

Ještě ten den se ve dveřích školy objevila velmi podivná žena. Měla na sobě pestrý klobouk s pavím peřím, zástěru posetou hvězdami, kolem krku náhrdelník z vařeček a v uších se jí místo

náušnic houpala vařená křepelčí vejčička. Voněla šafránem a malinami. „Dobrý den, já jsem kuchařka Amálie,“ představila se s úsměvem, který odhalil zářivé zuby, každý natřený jinou barvou.

Ředitel Drtil byl poněkud zaskočen. „Ehm, vítám vás. Jste si jistá, že zvládnete nápravu naší školní jídelny? Nemohu vám dát ani korunu navíc. Ministerstvo dohlíží na finance jako ostříž! A běda řediteli, který přetáhne rozpočet.“

„Ach, milý pane řediteli, to bude hračka,“ mrkla na něj Amálie a zamířila rovnou do kuchyně.

Hned následující den čekalo na žáky překvapení. Když vstoupili do jídelny, zjistili, že stoly jsou pokryté trávou a místo židlí jsou tam houpačky. Kuchařky nosily klaunské nosy a místo běžného pozdravu žákům zpívaly veselou písničku. Také metaly kotrmelce, chodily po rukou a svištěly mezi stoly na kolečkových bruslích.

„Co se to tady děje?“ šeptal si Petr s Luckou.

„Nemám tušení, ale začíná se mi to líbit,“ usmála se Lucka.

„Jak jste přemluvila kuchařky k takovému divadlu?“ ptal se v úžasu ředitel paní Amálie.

„Připomněla jsem jim, že jejich plat je tak směšný, že je všichni stejně považují za šašky. A ony to uznaly,“ prozradila Amálie.

První chod byla rajčatová polévka. Ale nebyla to obyčejná polévka – jakmile si ji žáci nalili do talíře, začala bublat a utíkat z talíře. Děti se smály

a honily polévku po celé jídelně.

„Hele, moje polévka se schovala do batohu!“ smál se Tomáš.

Hlavním chodem byl hamburger, který si sám vybíral, kdo ho smí sníst. Když se k němu přiblížil žák, který mu nebyl sympatický, vznesl se hamburger až ke stropu a křičel na celé kolo: „Neumíš vyjmenovaná slova ani malou násobilku, mě si nezasloužíš. Dej si pečené žízaly nebo chléb obložený mechem.“

Další den byla na menu „neviditelná kaše“. Žáci seděli před prázdnými talíři a nevěřičně koukali. „Ale vždyť tu nic není!“ zvolal Jenda.

„Ochutnej a uvidíš,“ usmála se tajemně Amálie.

Jakmile vzali lžičky a přiblížili si ji k ústům, ucítili tu nejlahodnější vůni, jakou kdy zažili.

„To je úžasné! A chutná to jako všechny mé oblíbené dezerty dohromady!“ vydechla Petra.

Amálie také zavedla „den obráceného jídla“, kdy se dezert podával jako první a polévka až na závěr, řízek se skládal ze strouhanky obalené masem, místo špaget s kečupem byl kečup se špagetami a podobně. Oblíbené se stalo šeptající ovoce, kdy každý kousek ovoce šeptal žákům do ucha komplimenty a povzbuzení.

„Jahoda mi právě řekla, že mám krásný úsměv!“ chichotala se bezzubá Anička.

Mezitím se část pedagogů začala bouřit proti novinkám v jídelně. Učitel tělocviku Hopsal,

a jeho manželka, učitelka angličtiny, se shodli, že tyto změny narušují školní řád.

„To je nepřijatelné! Děti se místo jídla honí za polévkou!“ rozčiloval se pan Hopsal u učitelského stolu.

„Já jsem naprosto spokojen,“ zamlaskal zástupce Bláha, polkl sousto a otevřel pusku dokořán, aby mu tam mohl vlétnout další okřídlený řízek.

„Zásadně protestuji proti těmto novým pořádkům,“ zvolala učitelka Červená a vyprošťovala ze svého drdolu zamotaný řízek, který ztratil nad svým letem kontrolu a musel přistát.

„Vždyť víte, že okřídlené řízky nesnášejí vegetariány,“ huhlala plnými ústy zástupce.

„Hamburger, který mluví! To je proti přírodě!“ přidala se učitelka přírodopisu.

Nespokojení učitelé se rozhodli, že budou novinky ve školní jídelně sabotovat. V noci se vplížili do jídelny a vyměnili nové ingredience za běžné potraviny.

Amálie následujícího dne vítala osobně protestující pedagogy. „Ach, dnes máme speciální menu pro naše milé učitele,“ oznamovala s úsměvem.

Když pedagogové usedli ke stolům, čekala na ně „zrcadlová polévka“. Když se naklonili nad talíř, polévka jim ukázala legrační karikatury jejich tváří.

„Co to má znamenat?“ zamračil se pan Hopsal, když viděl svůj nos natažený jako mrkev.

Hlavní chod byl „přemýšlivý řízek“. Když ho chtěl tělocvikář nakrojit, řízek mu začal klást matematické hádanky. Učitel marně namáhal svůj mozek.

„Bez správné odpovědi mě nesníš!“ prohlásil řízek autoritativním hlasem jeho manželky.

Podobně dostávali otázky i ostatní učitelé a řízek jim vždy vybral otázku, na kterou daný učitel neznal odpověď ani náhodou.

„Tohle je absurdní!“ rozčiloval se Hopsal, ale děti se smály a učitelé museli uznat porážku.

Žáci byli nadšení a začali mezi sebou diskutovat.

„Viděli jste výraz pana Hopsala, když mu polévka ukázala ten dlouhý nos?“ smál se Pavel.

„A jak paní Malá ani netuší, kam by měla zařadit hroznýše královského,“ přidala se Marie.

Brzy se zprávy o kouzelné jídelně rozšířily po celém městě. Rodiče byli nadšení, protože děti

doma vyprávěly neuvěřitelné zážitky a těšily se do školy jako nikdy předtím.

Ale ředitel začínal mít obavy. „Tohle už je trochu moc. Bojím se, že nad tím ztratíme kontrolu,“ řekl si pro sebe.

Brzy poté Amálie zmizela. V kuchyni zanechala jen dopis: „Milí přátelé, nadešel čas, abych pokračovala ve své cestě. Děkuji za úžasné chvíle. Nezapomeňte, že jídlo je nejen o chuti, ale i o radosti a fantazii. S láskou, Amálie.“

„Proč já musím mít vždycky pravdu,“ bručel ředitel Drtil.

Žáci i učitelé byli zarmoucení. Ale když přišli do jídelny, zjistili, že kouzlo nezmezelo. Kuchařky, inspirované Amálií, pokračovaly v neobvyklých nápadech. Zejména paní vedoucí Moučková chrlila nová kouzla jako činná sopka. A co víc, žáci začali sami přicházet s návrhy na nová kouzelná jídla.

„Co kdybychom měli palačinky, které nás učí cizí jazyky?“ navrhl Filip.

„Nebo salát, který mění barvy podle naší nálady!“ přidala se Klára.

Učitelé, kteří se dříve pokusili novinky sabotovat, se také nechali strhnout. Pan Hopsal zavedl do hodin tělocviku hru inspirovanou kouzelnou jídelnou pod názvem „Předběhni svou polévku“. Paní Malá úspěšně učila v tandemu s mluvícím řízkem.

Ředitel se úlevně usmál. Uvědomil si, že problém s jídelnou byl konečně vyřešen.

Jenže netušil, že mu právě do emailové pošty dorazil z ministerstva dopis, který informoval školy o tom, že od příštího roku se snižují finanční prostředky na školní stravování o dvacet procent.

Soutěžní foto: Tomáš Matas, 6. B

Výzva pro žáky

Máš zajímavou fotku?

Milí žáci, podílejte se i vy na tvorbě obsahu našeho časopisu. Zašlete nám svou povedenou fotku krásné přírody nebo jiný zajímavý záběr. Na konci školního roku jeden z vás obdrží věcnou cenu a titul fotograf školního časopisu.

Fotografie posílejte na email: [petka\[zavinac\]5zssumperk.cz](mailto:petka[zavinac]5zssumperk.cz)

